

Arrest

nr. 138 197 van 10 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 juni 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Garze in de provincie Sichuan. U verklaarde in 1996 illegaal, via de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu (Nepal), naar India gevlucht te zijn om er te kunnen studeren. In India ging u van 1996 tot 2001 naar de TCV Suja School in Bir (Himachal Pradesh). U woonde gedurende deze jaren ook in de school. In 2001 ging u naar school in Gopalpur (Himachal Pradesh), waar u ook woonde, maar stopte hiermee omdat u ziek werd en u uw familie mistte. In 2003 verhuisde u naar Ooty (Tamil Nadu), waar u werkte in de verkoop van truien. U woonde er tot 2008 bij uw werkgever. In de winters van 2003-2008 ging u naar Madurai (Tamil Nadu) voor de verkoop van de truien, ook in deze periode woonde u bij uw werkgever. In 2008 bent u voor enkele maanden naar Bylakuppe gegaan voor een opleiding en woonde u er samen met een vriend. Later in 2008 verhuisde u naar Delhi, waar u werk vond als receptioniste in een guesthouse. U verbleef eerst korte tijd in een hotel en nadien huurde u een huisje in Majnukatila (Delhi) tot aan uw vertrek in 2013. Omdat u geen geldige verblijfsdocumenten meer gehad zou hebben in India en niet terug kon keren naar de Volksrepubliek China (VRC), besloot u naar België te komen. Daarnaast haalt u ook aan dat er in België meer rechten zijn.

In India had u een "Registration certificate" (RC) en een "Identity Certificate" (IC).

Op 11 juni 2013 vloog u vanuit Delhi (India) naar Frankrijk en maakte daarbij een transit in Calcutta (India) en Doha (Qatar). U maakte voor deze vlucht gebruik van uw IC. Vanuit Frankrijk reisde u met de trein verder naar België, waar u op 12 juni 2013 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee kopieën uit uw hukou (gezinsregistratie), uw Green Book, een kopie van een attest van het Reception Centre ("Nelen Khang") van Kathmandu, een attest van het Reception Centre ("Nelen Khang") van Dharamsala, een attest van het Tibetan Bureau Office, twee documenten van uw school in India, zes foto's, vijf prints van foto's, drie "identiteitskaarten" van organisaties in India en een envelop.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (kopie van uw gezinsregistratie/hukou) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K. L., geboren op 6 juli 1982 en geboren te Yipaka, district Garze, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS, pp. 6-10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1996 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een Suja school in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China (VRC) in 1996 verbleef u van 1996 tot 2001 in de TCV Suja School in Bir (Himachal Pradesh). U woonde gedurende deze jaren ook in de school. In 2001 ging u naar school in Gopalpur (Himachal Pradesh), waar u ook woonde, maar stopte hiermee omdat u ziek werd en u uw familie mistte. In 2003 verhuisde u naar Ooty (Tamil Nadu), waar u werkte in de verkoop van truien. U woonde er tot 2008 bij uw werkgever. In de winters van 2003-2008 ging u naar Madurai (Tamil Nadu) voor de verkoop van de truien, ook in deze periode woonde u bij uw werkgever. In 2008 bent u voor enkele maanden naar Bylakuppe gegaan voor een opleiding en woonde u er samen met een vriend. Later in 2008 verhuisde u

naar Delhi, waar u werk vond als receptioniste in een guesthouse. U verbleef eerst korte tijd in een hotel en nadien huurde u een huisje in Majnukatila (Delhi) tot aan uw vertrek in 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 3 & pp. 18-20) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

U legde echter uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af over deze RC. Vooreerst had u laten optekenen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in India niet over een RC beschikt te hebben (DVZ Verklaring, punt 34). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u vrijwel meteen dat u in India wel een RC had, maar dat deze u zou afgenomen zijn wanneer u de verlenging ervan aanvroeg. U wist echter niet bij benadering wanneer dat gebeurd zou zijn, u gaf eerst op dat het in 2010 of 2011 zou geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3), daarna stelde u dat het 2009 of 2010 was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat uw RC ingehouden werd bij de verlenging is op zich al weinig aannemelijk, uw beweringen over het tijdstip waarop hij ongeldig geworden zou zijn ondergraven verder uw geloofwaardigheid. Verder gaf u aan dat u uw RC had verkregen op basis van verkeerde gegevens (gehoorverslag CGVS, pp. 5-6). Gevraagd of u van de mogelijkheid gebruik gemaakt heeft om zich in regel te laten stellen, gaf u aan dat u dacht dat u dat gedaan zou hebben in 2012, maar dat men u verteld zou hebben dat het moeilijk was en u op dat moment al bezig was met uw vertrek. U verklaarde dat u voordien nooit aandacht besteed zou hebben aan uw documenten. U gaf aan pas in 2012 geprobeerd te hebben uw RC in orde te laten brengen omdat u toen door een verwant uitgenodigd zou kunnen worden naar Canada te komen, en daarvoor een RC en een IC nodig had (gehoorverslag CGVS, p.19). Voorts gaf u ook aan dat u in India over een kopie van uw RC beschikt zou hebben (gehoorverslag CGVS, p.4). Dat u deze zou hebben afgegeven voor het verkrijgen van uw IC, maar dan voor de Belgische asielinstanties noch de originele kan voorleggen, noch over een andere kopie zou beschikken, is weinig aannemelijk. Verder gaf u aan dat uw RC vals was omdat uw nummer in het rood gestaan zou hebben en u bij de aanvraag uw vingerafdruk op een apart blad en niet in de RC had laten zetten (gehoorverslag CGVS, p. 3 & 21), maar dit zijn blote beweringen. Tenslotte merkt het CGVS op dat uw beweringen dat de RC voor Tibetanen geen belangrijk document is en u steeds de identiteitskaart (die echter gewoon lidkaarten blijken te zijn) van uw organisatie kon gebruiken (gehoorverslag CGVS, pp. 4-5), niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen Aadhaar-card kon verkrijgen omdat u geen eigendom bezat, blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de overgrote meerderheid van de Tibetanen in India over een Aadhaar-card beschikt en deze gemakkelijk te verkrijgen is (een RC en een bewijs van adres zoals een elektriciteitsrekening volstaan). Daarenboven gaf u aan dat u het zelf niet effectief geprobeerd zou hebben, dat u slechts bent voortgegaan op de mening van uw werkgever (gehoorverslag CGVS, p. 18). U gaf bovendien aan in India lid te zijn geweest van verschillende Tibetaanse organisaties, wat het nog minder aannemelijk maakt dat u niet op de hoogte zou zijn van de modaliteiten. Naast het feit dat dit een officieel identiteitsdocument betreft dat wordt uitgereikt door de Indiase overheid, geeft het eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien dit identiteitsdocument op vrij eenvoudige wijze kan bekomen worden en gezien de Aadhaar-card wijdverspreid is onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook

correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u ten eerste dat u in België meer rechten heeft dan in India. Het CGVS merkt hierover op dat, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat India, alhoewel het de Vluchtelingenconventie niet ondertekende, weldegelijk aan de Tibetaanse bannelingen op haar grondgebied heel wat rechten verleent. In uw geval betekende dat o.a. dat u er verblijfsrecht had, geformaliseerd in een RC, er een internationaal reisdocument (IC) verkreeg, u er kon studeren, werken, een huis huren en rondreizen. Ten tweede verklaarde u dat u vanuit India niet terug kan keren naar Tibet. U liet voor de Belgische asielinstanties optekenen dat u in India geen identiteitsdocumenten had en van een vriendin had begrepen dat u beter in België asiel kon aanvragen, waardoor u zou kunnen terugreizen naar de Volksrepubliek China (VRC). (CGVS vragenlijst, punt 5; gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit asielmotief ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers in India niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep behoort. Het vormt ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten derde gaf u voor het CGVS aan dat u altijd bang was omdat er veel verkrachtingen zijn in India. U liet echter optekenen dat er met u nooit iets was gebeurd, behalve dat er mensen uw rugzak hadden willen afnemen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Wat betreft het probleem van verkrachtingen, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen, hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is, nog daargelaten de vaststelling dat u hiervan geen melding van maakte bij de aanvang van haar asielprocedure (Vragenlijst CGVS, punt 5). U verklaarde verder dat u in verband met uw problemen in India geen hulp gezocht zou hebben, noch bij de Indische, noch bij de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) (gehoorverslag CGVS, p. 21), wat de ernst van de door u ingeroepen problemen verder ondermijnt.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Het CGVS stelt vast dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U verklaarde immers voor het CGVS in India een IC verkregen te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 24) en legde bovendien uiteenlopende verklaringen af voor de Belgische asielinstanties over het valse paspoort waarmee u gereisd zou hebben. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van meer dan een miljoen Indische roepies, terwijl u over een IC beschikte waarmee u de mogelijkheid had op legale wijze en veel goedkoper India te verlaten. Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Zo gaf u verschillende bedragen op die u betaald zou hebben voor deze reis, voor de DVZ Was dat 1.100.000 INR (DVZ Verklaring, punt 35), voor het CGVS werd dat 1.200.000 INR (gehoorverslag CGVS, p. 22). Verder legde u enkele opmerkelijke verklaringen af over wat er met dat vals paspoort zou gebeurd zijn bij aankomst in Frankrijk. Voor de DVZ had u verklaard dat de smokkelaar het valse

paspoort onderweg had afgenomen (DVZ Verklaring, punt 35), voor het CGVS verklaarde u dat hij dat in Frankrijk zou gedaan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 23). U gaf bij het CGVS echter eerst aan dat de smokkelaar het zou verknipt hebben bij aankomst in Frankrijk en het weggegooid zou hebben in het toilet. U werd gevraagd of de smokkelaar nog andere zaken van u had ingehouden, waarop u aangaf dat dit niet zo was. Gevraagd naar ander documenten die uw reisweg zouden kunnen staven zoals een ticket, een instapkaart of een bagagelabel, verklaarde u dat u niets meer had omdat u zelf alles had moeten weggooiën (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gezien op de luchthaven van Delhi en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, komt het niet aannemelijk over dat u niet beter zou zijn voorbereid op deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerdde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhuilen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergemegde documenten staven uw identiteit en opleiding maar doen geen afbreuk aan de elementen waarop deze beslissing is gebaseerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied.

Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asie/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asie/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);;

6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;

9. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocratique » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFRM, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
28. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
29. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
30. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting;
31. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711;
32. Verklaring van de heer Pat Demaret;
33. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
34. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
35. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
36. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
37. "Is India the Rape Capital of the World?", MORE, Sally Kohn, geconsulteerd op 12 juni 2014;
38. "Is Dharamshala safe for Tibetans?", Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com;
39. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit

van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster steunt haar eerste middel op de *“Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan *“van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”*. In een derde middel beroept verzoekster zich op de *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van *“artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoekster is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 6 juni 1982 in Thamka, Tibet, de Volksrepubliek China (VRC). Verzoekster brengt twee prints van een hukou bij die ze ter gehoor toelicht (gehoor p. 11). Verzoekster legt tevens aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 6-11). Aldus kan aangenomen worden dat verzoekster de Chinese nationaliteit geniet en van Tibetaanse herkomst is.

2.6. Daarnaast brengt verzoekster een origineel Green Book, een attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu bij. Aldus kan blijken dat de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoekster als Tibetaanse, geboren te Tibet, beschouwen.

2.7. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet

kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster is naar India gegaan om te studeren. Hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoekster probeerde echter diverse keren terug te keren naar Tibet, maar dit werd in 2009 geweigerd door de Chinese ambassade (gehoor p. 15). Indien hieruit geen subjectieve vrees kan worden afgeleid, noch kan blijken waarom verzoekster door de Chinese ambassade geweigerd werd terug te keren, is aldus evenmin uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan.

2.8. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 1996 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.9. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.11. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”* *“Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”*

2.13. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekster al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekster de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekster opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekster als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst steeds naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekster wanneer:

a) de verzoekster in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoekster kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekster mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.14. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoekster geniet van een reële bescherming in India.

2.15. Immers verzoekster kon in India vanaf 1996 ongemoeid en veilig verblijven, studeren en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.17. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.18. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster kon in India ongemoeid wonen, studeren en werken. Verzoekster verklaart vanuit India niet te kunnen terug keren naar Tibet naar haar familie, wat ten opzichte van India bezwaarlijk als een vluchtelingenrechtelijke reden kan worden beschouwd nu het Indiase beleid gericht is op de bescherming van Tibetaanse vluchtelingen. Verzoekster is een jonge gezonde vrouw met werkervaring zodat zij zich tevens kan hervestigen. Verzoekster verklaarde naar België te zijn gekomen omdat de rechten hier beter zijn, doch verklaart geen concrete en persoonlijke gevallen van discriminatie. Wat betreft de precare positie van vrouwen, verklaarde verzoekster uitdrukkelijk *"Er kwamen soms mensen die mijn rugzak wilden nemen, maar geen andere dingen gebeurd"* (gehoor p. 20) zodat ook hieruit geen asielrechtelijke of genderrechtelijke vervolging kan worden afgeleid. Aangaande de Aadhaar-kaart blijkt uit de objectieve informatie dat *"De kaart is, ook volgens deze bron, gemakkelijk te bekomen (RC en bewijs van adres zoals een elektriciteitsrekening volstaan)"* en *"Volgens nog een andere bron die dicht aanleunt bij de Tibetaanse gemeenschap zou 90 à 95 % van de Tibetanen over een Aadhaar-card beschikken"*, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een Aadhaar-card te kunnen beschikken, noch kan uit haar verklaringen blijken dat zij hiertoe werkelijk pogingen heeft ondernomen (gehoor p. 18). Waar verzoekster thans nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit *in casu* tot een nood aan bescherming moet leiden. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.19. Verzoekster blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Waar verzoekster verklaart dat haar RC werd ingetrokken omdat de Indische autoriteiten er achter kwamen dat haar RC gekocht was, kan dit geenszins overtuigen nu verzoekster niet verklaart hoe ze op basis van een kopie van deze RC dan nog wel een geldige IC kon verkrijgen, en daarenboven tegenstrijdige verklaringen in deze aflegt (datum intrekking, verklaring DVZ). Verzoekster is verantwoordelijk voor haar verklaringen, haar verwijzing naar vrienden of slechte raadgevingen kunnen haar gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen, niet verschonen. Bovendien stelt de Raad vast dat de loutere bewering dat verzoeksters RC zou zijn ingetrokken, niet geadstrueerd wordt door verzoekster. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de inhoud en de geest van het Indiase beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's

beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de *COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India"* stelt *"Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]"*. Verzoekster verklaart dan ook geenszins waarom zij geen werkelijke poging heeft ondernomen om desgevallend een gecorrigeerde en evenmin een nieuwe, andere RC aan te vragen (gehoor p. 19), noch hulp van de CTA of andere Tibetaanse of mensenrechtenorganisaties in te roepen (gehoor p. 21). Waar verzoekster thans beweert dat zij twee maal naar het bureau van de CTA is gegaan, kan dit niet blijken uit haar verklaringen (gehoor p. 21), noch kan dit voorgaande vaststellingen wijzigen te meer gezien de objectieve informatie aangaande het Indische beleid inzake Tibetanen. Verzoekster laat bovendien na de fotokopie van de RC die beweerdelijk aan het *Tibetan office* werd gegeven (gehoor p. 4) voor te leggen, wat haar ten eerste kan worden aangerekend. Verzoekster beperkt zich in deze tot het herhalen van het asieltrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoekster hoe dan ook problemen zou krijgen over een incorrecte RC indien zij na de beweerde intrekking nog een IC kon verkrijgen. Verzoekster blijft aldus bij louter losse beweringen en kan gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen, niet overtuigen over geen RC te (kunnen) beschikken.

2.20. Verzoekster kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niets aan af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

2.21. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de *"COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refolement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refolementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.21.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De *"COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, vermeldt dat *"Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]"* en *"Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refolement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en*

"gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen." Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoeker blijft dan ook op dit punt bij louter theoretische beweringen.

2.22. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoeksters loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een bouté bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.23. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

2.24. Verzoekster heeft 1.100.000 (verklaring 35) dan wel 1.200.000 (gehoor p. 22) Indische roepies betaald voor haar reis en vals paspoort. Verzoekster had een IC maar verklaart dat ze toch met een vals Indisch paspoort heeft gereisd en meer dan een miljoen roepies heeft betaald om haar beweerde illegale reis te financieren. Vooreerst ziet de Raad geenszins in waarom verzoekster een bijzonder dure, gevaarlijke en omslachtige illegale reis zou ondernemen, indien zij veiliger, eenvoudiger en goedkoper middels haar eigen IC kon reizen. Evenmin is in deze hypothese geloofwaardig dat verzoekster haar eigen IC niet zou hebben teruggekregen nu de smokkelaar haar beweerdelijk enkel een vals paspoort zou hebben bezorgd en dus haar IC niet nodig had. Voor zover verzoekster verklaart dat het "*niet makkelijk om een visum te krijgen*", kan tevens worden vastgesteld dat verzoekster geenszins verklaart waarom een vals paspoort minder risicovol, duur en omslachtig zou zijn dan het aanbrengen van een visum in haar eigen IC. Verzoekster adstrueert voorts op geen enkele wijze haar voorgehouden illegale reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van

een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoekster legt bovendien tevens tegenstrijdige verklaringen af over de gegevens op dit paspoort (naam: Anju. versus Anji., geboortedatum: 4/4/1982 versus 6/4/1982, geboorteplaats: Shiliguri versus Assam, terugname door smokkelaar: onderweg afgenomen versus geknipt en weggegooid in WC in Frankrijk, zie verklaring 35 versus gehoor p. 22). Verzoekster gaat in deze voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoekster beweerdelijk als Tibetaanse met een vals Indisch paspoort intercontinentaal naar Europa is gereisd. Verzoekster is dan ook ongeloofwaardig over haar uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe zij haar land in werkelijkheid verliet. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoekster met een vals paspoort heeft gereisd, dit aan de smokkelaar zou hebben gegeven en niet meer te bezitten. Verzoekster faalt aldus op ernstige wijze in haar medewerkingsplicht. Dat *“Er is geen enkele reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker (bedoeld wordt: verzoekster)”*, kan niet blijken gezien verzoekster het ontbreken van een IC inroept om haar terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat zij de waarheid spreekt. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoekster laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om haar terugkeer aan te vechten.

2.25. Voor zover verzoekster inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.26. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoekster met haar eigen IC dan wel met een duplicaat van haar eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *“Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt”* doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoeksters verweer *“Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen”*, kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *“Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of “exit permit” te krijgen”* en bovendien dat *“Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC”*.

2.27. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd nu deze niet verzoekster zelf betreffen maar andere Tibetanen. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige Indiase identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster

toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 32 en 33) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster gezien haar ongeloofwaardige en lacunaire verklaringen ter zake. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster niet aantoonde geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.28. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.29. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.30. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.31. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.32. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.33. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK